

ELEGIE

De uitgedoofde vreugd der wilde jaren
Blijft als een doffe roes mijn hart bezwaren.
De droefheid om 't verleden zal als wijn
Bij 't ouder worden des te sterker zijn.
Mijn pad is uitzichtloos. Gezwoeg en lijden
Zal mij de woeste toekomstzee bereiden.

Maar, vriend, voor sterven is het nog geen tijd;
Leven wil ik, opdat ik denk en lijd;
Ik weet dat tussen droefheid, angst en zorgen
Soms een moment van vreugde ligt verborgen,
Waarin ik weer van harmonie geniet
Of tranen om een mooie vondst vergiet,
Misschien – aan 't einde van mijn droevig leven –
Zal liefde mij een laatste glimlach geven.

Aleksandr S. Poesjkin (1799-1837)

Vertaald door Marja Wiebes en Margriet Berg

Uit: Bloemlezing van de Russische poëzie

Uitgeverij Plantage, Leiden (1997)

“ tranen om een mooie vondst ”